

Ercan elik

- Őirler -

Yayın Tarihi:

20.5.2007

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ercan elik (1969)

1969 Tunceli doğumlu. İlk,orta ve lise tahsilini bu ilde, üniversiteyi ise Sivas,Cumhuriyet Üniversitesi, Fransız Dili ve Edebiyatı bölümünde okudu. 1993 yılında öğretmenliğe başladı. Sırasıyla Bingöl, Ankara ve İstanbul'da birçok okulda öğretmenlik, Müdür Yardımcılığı ve Müdürlük görevlerinde bulundu.

Şu anda Şişli ilçesinde ilköğretim okulu müdürlüğü yapmakta. Evli, UMUT ve EGE adında iki oğlu var.

Ben

giyotin bakışlı şairlerin yargıladığı
yaşlı bir çocuğum ben
şimdi çaldığım ateşler ısıtır mısralarımı

belki bir korku-luđum
belki bir maske gizler ruhumu
milyon yıldır yaşarım
daha adımı öğrenemedim ben

şimdi boşluğun kofana mezarında
ruh yiyen iskeletim ben
sanım kim koymuş bilen yok
kudret der biri
yaşak aşklar abidesi bir diğeri
dođrusu bu ya aslında
hiçliğin evladı, sonun atasıyım ben

Ercan Çelik

Denizin Kızı

talancı bir kahkahadır
bu inatçı serzenişin ardında saklanan
namuslu insanların şaşmaz amanı
gözlerinde kaybolan
sana mutluluk üzere binlerce sayfa yazan çocuklara rağmen
sabaha çıkar mı bilmem
bu dağ yangınında sağ kalan

bu akşam rüyamdasın yine denizin kızı
bir resim ki koklanır, öpülmez yüzü

ey ruhum
ömre yenik dünyanın tek sahibi
çıkart bütün kostümlerini
sevda dolabından
mumyalı saray lalesi fırlar
ikili bir senfoninin her mısrasından

bu akşam rüyamdasın yine denizin kızı
bir resim ki koklanır, öpülmez yüzü

Ercan Çelik

Dilek

bugün kanı çekilmiş candır benim
bugün yüreği gezgin bir bedenim
ışksız bir mahzende bugün ben
karanlığa kılıç çaldığımız o sokaklardan
bilmem kaçınıcı kez geçmekteyim

sen, toprağımın kimsiz ve sefasız ırmağı
kumsuz rüyalarımın yaman denizi
sen serpuş firarisi
kemikli ve gamzeli resim
gürbüz oğlum
sirensiz günler dilerim sana
kefensiz yollar dilerim

Ercan Çelik

Dublör

bir gün terkedecek beni
yorulduğum her yerde konaklayan zaman
bir gün kalmayacak hiçbir şeyim
kimse sormayacak bir daha
telefon numaramı
ve bir iftar vakti ruhum,
yine saçlarına oruçlu kalacak

kötürüm bir dublörüm oysa ben
ne kadar kanatsa da ellerimi
yazılması gereken son şiirin her kelimesi
ve ne kadar yaksa da kulaklarımı
son senfoninin her notası
azığını öteki dünyada unutmuş bir yolcuyum
yakmak gerek biliyorum bütün biletlerimi

Ercan Çelik

Düş Bulutu

lanetler dilim rüyasız akşamları
ağulu söylenceler üretir geceyarıları
kalbimse küfürbaz aile reisi
çok oldu yakalı güneşin son kızlarını

gri bir düşün bulutu kaldı sesimden geri
acemi bir ıslığın uykulu mırıltısında unuttum kimliğimi

Ercan Çelik

Kalbim Yaralı Bir Akdeniz

boyun eğmiş tablalar süsler
yorgun sokaklarını bu şehrin
yasak sandıklara ulaşamayan ellerde
yangın kalıntısı kazançtır
ağlaşan o nasırlı seslerde

bilgiç çocukların teriyle büyür
köle devrin çağcıl arısı
yine kan tadında iklim
susar gece yarısı

bir zümrüd-ü anka belgeselidir
bu şehirde para
bu şehirde gelecek cüzdanlara emanet

kalbim yaralı bir akdeniz
terli rutubetten midir bilemem
ve gözbebeklerimde kadehimin mavi pusunu
dokunmayın
istesem de silemem

sorgusuz infaz çıkmazıdır
bu şehirde hürriyet
bu şehirde sevda namlulara emanet

aşksız şairdir sırtı dağlı esmer ovalı
tuvalsiz ressam, demirsiz usta
ne kismet uğrar buraya, ne bereket buralı
adanuslu çocuk rüya satar bu sokakta

belli ki bir fotoğraf hilesidir
bu şehirde mutluluk
bu şehirde insan, gördüm kimlere emanet

Ercan Çelik

Kan Taşırım Avuçlarımda

bu gece
hiç olmadığı kadar sakın yalnızlığım
bu gece en yakın pencereye kilometrelerce uzak
bir mahpustayım
elimde unutulmuş aşkın günahı
yarım bir kalp
hülyalarım yarıyarıya
ve sakat bir ruhun köstebek mazgalından
korkarak bakıyorum yine
asırlarca evvel kovulduğum dünyaya

dilsiz yürek diyorum
sözcüklere sevdalı küçük giz
hani bilirsiniz
kendine kilitli koca bir iklim
yarısı sır fedaisi
suskun ve kara
alaycı diğer yarısı
ve aşkın sarhoş edici kanı
tarifi imkansız mitolojik sayfa
kırılan yeni kalemlere yer açmakta

oysa zamanın ilk çırpınışından beri
yani tutsaklığımın her saniyesinde
bir damla daha yitti kanım
ben kurdum bu koca çemberi
siz kurdunuz
atamadığım her adım
akıp giden bir damlaydı biliyordunuz

bu gece
hiç olmadığı kadar sakın yalnızlığım
bu gece dokunmayın
suskunluğuma boğulayım

Ercan Çelik

Nakarat

kilitsiz kapılara emanetken yurdum
yanan ışık ve tarihin bir yanda
bir yanda suskunluğun
gamalı aşk şairi olsan da hethat
kafeste kanarya
akvaryumda balık
ve sürgünken insan
kendinde
uyaklar dilsizdir
pelte pelte nakarat

Ercan Çelik

Neden

neden
boşalır fer
kırılır kapılar
düşer bu yürek

hadi
toparlan artık
başka bir gece daha doğmadan
ölümü ayakta karşılamak gerek

Ercan Çelik

Sevgi

dilimin doğum sancısındaki o iki kelime
seninle başlayan
sevgiyle tamamlanan
şimdi yerçekimime ihtilal vermekte

Ercan Çelik

Ŗiir Nedir ki?

sert iklimlerin soylu genaralleri
güneŖe kilitli haŖhaŖ hikayelerin salon Ŗövalyeleri

el deęmemiŖ demirbaŖ hüzünlerledir zaman
yoksul sokakların sonrasından ardakalan

kır uykulu tövbeli gelinciklere sorun, onlar billir
düşleri doğaya sevdalı gamzeli nedimedir Ŗiir

Ercan Çelik

Yasak Şair

denize karışmayan bir nehrin
en deriniyim
balıklar bilmez
sular ve melekler kızar onlara

yüreğini tel örgülerle
kendinden ayıran
ve sokakları şairlere yasaklanan
bir şehirde görüldüm

beni sular ve melekler
bir de karanlık gizledi
bu saatte kim bilir öldüğümü?

Ercan Çelik